

[Bernhard Baunsgaard]

ger, der er faldet fra tidligere ordførere, og her tænker jeg ikke mindst på nogle bemærkninger, der faldt fra den socialdemokratiske ordfører.

Det er fuldstændig korrekt, at skattetrykket er stort i Danmark, og det ved vi jo godt alle sammen. Men der er vel i den forbindelse grund til at minde om, at Socialdemokraterne, SF og De Radikale i flere situationer har gennemført skatteforhøjelser mod regeringens ønske. Det gav dengang regeringens finansminister anledning til at bemærke, at vi burde have en særlig konto på finansloven, der hed »de regeringens af oppositionen påtvungne skatter«.

Jeg fortryder ikke et øjeblik, at vi har gennemført disse skatteforhøjelser, for de var nødvendige. Jeg kan også gerne sige, hvorfor de var nødvendige – det var de for at rette op på visse af de socialdemokratiske forsyndelser i de foregående år.

Det er Fremskridtspartiet, der har ønsket denne debat. Efter min opfattelse opkræver vi skatter for at betale velfærdsstaten, og hvis dette er korrekt, kan man vel egentlig ikke finde bedre ord til at karakterisere det, der sker denne formiddag, end et enormt stort hykleri fra Fremskridtspartiets side. For mindre end en time siden stemte Fremskridtspartiet for nye udgifter på finansloven, begyndende med ca. 800 mio. kr. på næste finanslov, stigende til mellem 1½ og 2 mia. kr., uden at man på forhånd havde sikret sig, at der kom besparelser, der kunne kompensere for disse forhøjelser. Og så midsandten om man ikke den samme formiddag siger: Det er jo forfærdeligt. Hvad kan vi dog gøre for at lette skattetrykket? Man kunne f.eks. have ladet være med at stemme for ekstraudgifter for et øjeblik siden. Hvis der skulle være alvor i dette udspil fra Fremskridtspartiets side, ville man med det flertal, man gennemfører forhøjelserne med, først have sikret sig nogle besparelser; ellers er det hykleri.

Skatten afhænger af den velfærdsstat, vi ønsker – det vil jeg gerne understrege – og helt aktuelt, som det er sagt af tidligere ordførere, også fordi vi skal af med den gæld, vi har skabt. Vi radikale var med, dengang vi troede, det økonomiske tilbageslag var forbigående, og at vi derfor ikke burde stoppe den fremgangslinje, der var i gang. Vi tror ikke, det er realistisk at love skatteyderne, at skattetrykket kan sættes ned, så længe de samme skatteydere ønsker, at der skal være en velfærdsstat med et bredt til-

bud til den store del af befolkningen; det kan ikke lade sig gøre.

Der er foreslået to dagsordener. Den første er fra Fremskridtspartiet, men da hele udspillet er useriøst, er der ikke grund til at tage den højtideligt. Dette med at opfordre regeringen – når man har været med til at ødelægge situationen – til at tænke sig om går ikke. Det kunne man passende selv have gjort for bare en time siden.

Den socialdemokratiske dagsorden er naturligvis af en anden karat, men den handler om, at vi her efter en debat ført på et useriøst grundlag, nemlig Fremskridtspartiets dagsorden, skal tage stilling til finansloven for 1989. Det mener vi ikke er rimeligt, og derfor skal jeg på den radikale gruppes vegne anbefale, at man nedstemmer begge dagsordensforslag.

Bente Juncker (CD):

Skatterne kan ikke tage mere – det er vi vist alle sammen enige om, også Centrum-Demokraterne. På den anden side har vi aldrig dristet os til at love generelle skattelettelse. For det første fordi skattelettelse, som borgerne skal føle er reelle, betyder udvidelse af forbruget, og det er der absolut ikke noget grundlag for, før betalingsbalanceproblemet er løst. Alt andet er at vække falske forhåbninger hos befolkningen. For det andet fordi det er borgerne selv og altså skatteyderne, der forlanger politiske initiativer, så snart der opstår nogle problemer. Der kræves penge, det vil sige skatter, og jo flere ønsker man vil have opfyldt, jo mere stiger det såkaldte skattetryk. Sådan er nu sammenhængen.

Der er herefter ingen mening i det, hvis man på én gang stiller krav om lavere skatter og om større og bedre ordninger for det offentlige – det er et valg.

Centrum-Demokraterne har altid vedkendt sig velfærdssamfundet og accepterer, at det koster nogle penge. Det betyder på den anden side ikke, at de offentlige udgifter set fra et CD-synspunkt er urørlige. I regeringen har vi så sandelig også medvirket til, at de offentlige udgifter har været undergivet en stram styring. Fortsætter man med denne tilbageholdenhed, vil man på længere sigt kunne sænke skattetrykket, men jeg vil gerne understrege, at det ikke ligger lige rundt om hjørnet.

Men samtidig er der jo en betingelse, og det er, at betalingsbalancen bliver bragt i orden; før er der ikke plads til udvidelser af forbruget.